

Arrest

nr. 228 175 van 29 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 maart 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 mei 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 maart 2018 dient verzoeker een eerste aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, op grond van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker vraagt gezinshereniging met zijn nicht, van Nederlandse nationaliteit.

Op 19 september 2018 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 1 oktober 2018 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn nicht, van Nederlandse nationaliteit.

Op 25 maart 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 april 2019. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.10.2018 werd ingediend door:

Naam: E. F.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 05.08.1984

Geboorteplaats: Nador

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 01.10.2018 voor de tweede maal gezinshereniging aan met zijn nicht, zijnde Z. H., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de-wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2", moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (BR...) op naam van betrokkene, afgegeven op 10.11.2016

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 07.09.2017, 12.10.2017, 13.11.2017, 09.12.2017, 13.01.2018 en 02.02.2018

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 28.03.2018, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 19.09.2018. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- 'attestation administrative' n°4099 dd. 17.10.2018 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene op datum van het attest geen onroerende eigendommen bezit: echter, dit attest heeft betrekking op de situatie in oktober 2018, wanneer betrokkene reeds in België verbleef. Het is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 'attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2018/2017' n°24904/2018 dd. 15.10.2018: echter, gezien dit attest werd afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene, wordt ook het attest op zich beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 27.03.2014 in België verblijft.

Van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is dus geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige . aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 28.03.2018 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert maart 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1, 2° en

62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en materieel motiveringsbeginsel en van het Unierecht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 25.03.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verzoeker is, zoals hierboven aangehaald, de neef van mevrouw Z. H., de referentiepersoon.

Op 01.10.2018 vroeg verzoeker voor de tweede maal gezinshereniging aan met zijn nicht en dit op basis van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd evenwel geweigerd.

Verzoeker was reeds ten laste van zijn nicht in het land van herkomst en dit heeft hij op afdoende wijze aangetoond in het kader van voornoemde aanvraag tot gezinshereniging.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat niet is voldaan aan de voorwaarden tot gezinshereniging op bovengenoemde basis. Verzoeker kan hier evenwel niet mee akkoord gaan, daar hij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft overgemaakt.

Vooreerst werd het bewijs voorgebracht van meerdere geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan verzoeker.

Verwerende partij beperkt haar motivering hieromtrent tot het louter verwijzen naar de vorige bijlage 20, zonder ook maar de betrokken tekst te citeren in de huidige beslissing. Minstens had zij de vorige bijlage 20 moeten bijvoegen bij de huidige bestreden beslissing!

Dergelijke vorm van motivering vormt een resolutere schending op de hierboven genoemde motiveringsverplichting die rust op verwerende partij. Administratieve beslissingen dienen immers op een afdoende wijze te worden gemotiveerd. Er kan evenwel slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer deze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

De loutere verwijzing naar een eerdere bijlage 20, zonder ook maar enige tekst opnieuw te formuleren of zelfs maar te citeren, kan in deze zin bijgevolg niet beschouwd worden als een afdoende motivering!

Daar er een nieuwe aanvraag werd ingediend dient verwerende partij de aanvraag volledig opnieuw te onderzoeken en een gemotiveerde beslissing te nemen. Er dient dus abstractie gemaakt te worden van de vorige aanvraag, naar analogie met de beroepen van derdelanders die zonder voorwerp worden verklaard indien ze tijdens een lopende beroepsprocedure een nieuwe aanvraag hebben ingediend.

In deze vorige bijlage 20 - waar verzoeker aldus zelf naar op zoek dient te gaan bij gebrek aan afdoende motivering door verwerende partij in de huidige beslissing - wordt gesteld dat de geldstortingen te beperkt zouden zijn om aanvaard te worden als bewijs dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon.

Evenwel werden er maar liefst 6 geldstortingen voorgelegd! Deze geldstortingen zijn gebeurd op 07.09.2017, 12.10.2017, 13.11.2017, 09.12.2017, 13.01.2017 en 02.02.2018. In de periode voorafgaand aan het vertrek van verzoeker uit Marokko, werden dus maar liefst 6 geldstortingen gedaan.

Er dient in dit opzicht gewezen te worden op de tekst van artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. [...]"

Noch deze bepaling, noch artikel 47/1, 2°, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet stelt bijgevolg enige tijds- of frequentievoorwaarde aan het ten laste zijn.

Verwerende partij creëert bijgevolg in haar weigeringsbeslissing een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien door te stellen (of te verwijzen naar de eerdere beslissing waarin wordt gesteld) dat de geldstortingen te beperkt zouden geweest zijn.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van zijn nicht. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste

was van zijn nicht. De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker door de referentiepersoon.

Hiermee heeft verzoeker bijgevolg aangetoond dat hij reeds vóór zijn inschrijving in België financieel ten laste was van de referentiepersoon.

6.

Daarnaast stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst.

Indien verzoeker dit niet zou hebben aangetoond, *quod non* (verzoeker verwijst naar de voorgelegde attesten die erop wijzen dat hij geen onroerende goederen bezit in Marokko, noch enige vorm van inkomsten), dient hierbij verwezen te worden naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is.

Het begrip "ten laste zijn" wijst immers op een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan, en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - STUK 3).

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over geen enkel inkomen, noch over geen enkel onroerend goed beschikt.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg afdoende dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

7.

De aanvraag van verzoeker dient gekaderd te worden binnen het Unierecht, omdat de referentiepersoon een EU-burger is.

De bepaling uit artikel 47 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C- 101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslissing van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, Pfeiffer e.a., Jurispr. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07, Angelidaki e.a., Jurispr. 1-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C- 106/89, Marleasing, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, 3e lid van het VEU bepaalde samenwerkingsplicht en loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

Door de bestreden beslissing dient verzoeker evenwel het land te verlaten, met het gevolg dat de referentiepersoon gescheiden dient te leven van verzoeker. Hierdoor wordt het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU beknod.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.2 Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker een theoretisch betoog over het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van fair play, maar laat hij na in zijn verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker "*niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie*", nu "*(u)it het geheel van de voorgelegde stukken (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging*". Hierbij wordt verwezen naar de motivering van de beslissing van 19 september 2018 waarbij een eerdere aanvraag van verzoeker om gezinshereniging werd geweigerd, en worden tevens de stukken die verzoeker bij de huidige aanvraag heeft voorgelegd besproken.

Verzoeker stelt vast dat in de thans bestreden beslissing wordt verwezen naar een eerdere beslissing die ten aanzien van hem werden genomen om te onderbouwen waarom zijn aanvraag thans wordt geweigerd. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij minstens de vorige beslissing bij de huidige bestreden beslissing diende te voegen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht impliceert niet *ipso facto* dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar andere stukken, *in casu* de bijlage 20 van 19 september 2018 die aan verzoeker ter kennis werd gebracht. De motieven van deze beslissing worden zodoende geacht integraal deel uit te maken van de motieven van de thans bestreden beslissing. Om aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht te voldoen, moeten echter ook de motieven van de voornoemde bijlage 20 van 19 september 2018 afdoende zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker geen beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing heeft ingediend, zodat deze beslissing thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij kennis heeft van de eerder ten aanzien van hem genomen beslissing, die hem werd betekend.

Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel

uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 3, tweede lid, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, punten 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest *Rahman* van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Verzoeker betwist dat hij niet afdoende zou hebben aangetoond te voldoen aan de voorwaarden tot gezinshereniging. Verzoeker verwijst naar de door hem voorgelegde geldstortingen die volgens hem wel degelijk aantonen dat hij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging ten laste van zijn nichtje was en is hij van mening voldoende te hebben aangetoond dat hij onvermogen is. Verder werpt verzoeker op dat in de bestreden beslissing een tijdsvoorwaarde wordt toegevoegd aan het deel uitmaken van het

gezin van de burger van de Unie die niet teruggevonden kan worden in de vreemdelingenwet. Ten slotte laat verzoeker nog gelden dat de thans bestreden beslissing het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de Europese Unie beknoot.

Verzoeker voert aan dat hij maar liefst zes geldstortingingen heeft voorgelegd die dateren uit de periode voorafgaand aan zijn vertrek uit Marokko. Volgens verzoeker tonen deze geldstortingingen aan dat hij wel degelijk ten laste was van zijn nichtje voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“- bewijzen geldstortingingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 07.09.2017, 12.10.2017, 13.11.2017, 09.12.2017, 13.01.2018 en 02.02.2018

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 28.03.2018, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 19.09.2018. Er kan dienstig naar verwezen worden.”

Verzoeker betwist niet dat hij deze bewijzen van geldstortingingen ook in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging van 28 maart 2018 heeft voorgelegd. Verzoeker betwist evenmin dat deze aanvraag op 19 september 2018 werd geweigerd en hij deze beslissing niet heeft aangevochten. De gemachtigde kon in de bestreden beslissing dus in redelijkheid verwijzen naar de beoordeling die hij hieromtrent reeds doorvoerde in de eerdere weigeringsbeslissing van 19 september 2018.

In de beslissing van 19 september 2018 wordt het volgende uiteengezet:

“bewijzen geldstortingingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 07.09.2017, 12.10.2017, 13.11.2017, 09.12.2017, 13.01.2018 en 02.02.2018: deze geldstortingingen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene effectief ten laste was van de referentiepersoon. Er dient tevens opgemerkt te worden dat er uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om in zijn levensonderhoud te voorzien, dan wel dat ze gestort werden voor andere doeleinden.

(...)

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij effectief onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er uit het geheel van de beschikbare gegevens onvoldoende blijkt dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

(...)

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Verzoeker betwist niet dat er slechts zes geldstortingingen zijn voorgelegd en dat hij niet heeft aangetoond dat hij op deze bedragen aangewezen was om in zijn levensonderhoud te voorzien, dan wel dat ze gestort werden voor andere doeleinden. Het is dus niet kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat niet wordt aangetoond dat verzoeker reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoeker voert aan dat noch artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet, noch artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, noch enige andere bepaling uit de vreemdelingenwet enige tijds- of frequentievoorwaarde stelt aan het ten laste zijn. Volgens verzoeker voegt de gemachtigde dan ook een voorwaarde aan de wet toe door onder verwijzing naar een eerdere beslissing te stellen dat de geldstortingingen te beperkt zouden zijn geweest.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat – hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken*

van het gezin” vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3.2., eerste lid, a), van de Burgerschapsrichtlijn (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De doelstelling van artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

In zijn arrest *Rahman* stelde het Hof van Justitie verder dat *“[d]e situatie van afhankelijkheid moet [...] bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”* In het licht van deze doelstelling en deze rechtspraak kan de gemachtigde in alle redelijkheid vereisen dat verzoeker aannemelijk maakt op een recent tijdstip in het land van herkomst deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de Nederlandse referentiepersoon, en hij niet kan volstaan met een verwijzing naar zes geldstortingen vanwege de referentiepersoon. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond financieel ten laste te zijn van de referentiepersoon in de periode voorafgaand aan de gezinshereniging. Door aldus te motiveren voegt de gemachtigde geen voorwaarde toe aan het bepaalde in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, maar geeft hij aan deze bepaling een invulling die in overeenstemming is met de doelstelling ervan.

Verzoeker betwist dat hij niet zou hebben aangetoond dat hij onvermogen is. Verzoeker verwijst naar de voorgelegde attesten die erop wijzen dat hij geen onroerende goederen bezit in Marokko, noch enige vorm van inkomsten.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

“In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- 'attestation administrative' n°4099 dd. 17.10.2018 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene op datum van het attest geen onroerende eigendommen bezit: echter, dit attest heeft betrekking op de situatie in oktober 2018, wanneer betrokkene reeds in België verbleef. Het is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 'attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2018/2017' n°24904/2018 dd. 15.10.2018: echter, gezien dit attest werd afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene, wordt ook het attest op zich beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.”

Te dezen uit verzoeker vooral onbegrip aangaande de motieven van de thans bestreden beslissing zonder deze te weerleggen of te ontcrachten. Zo betwist verzoeker niet dat het attest betreffende eigendommen betrekking heeft op de situatie in oktober 2018, wanneer betrokkene reeds in België verbleef en dat het *“attestation du revenu global imposé”* werd afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene. Verzoeker toont niet aan dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd vastgesteld dat het attest betreffende eigendommen niet relevant is in

het kader van de huidige aanvraag en dat het attest betreffende zijn inkomen niet kan worden aanvaard als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.

Daarnaast voert verzoeker de schending aan “*van het Unierecht*”. Verzoeker laat gelden dat hem het verblijfsrecht in België wordt ontzegd met als gevolg dat de referentiepersoon gescheiden dient te leven van verzoeker. Verzoeker voert aan dat hierdoor het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de Europese Unie wordt beknod. Verzoeker kan niet worden bijgetreden, nu uit wat hierboven werd uiteengezet niet blijkt dat hij de vaststelling in de bestreden beslissing dat “*(u)it het geheel van de beschikbare gegevens (...) niet (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging*” weerlegt. In dit verband benadrukt de Raad dat het nictje van verzoeker sinds 27 maart 2014 tot aan de aankomst van verzoeker in België in maart 2018 zonder hem heeft gewoond en de referentiepersoon sinds 27 maart 2014 in België ingeschreven staat. De referentiepersoon heeft gebruik kunnen maken van haar recht op vrij verkeer zonder dat zij daarbij werd tegengehouden door het feit dat verzoeker haar op dat moment niet kon vergezellen. Verzoeker blijft bovendien ook volledig in gebreke de concrete bepaling van het Unierecht te duiden die hij precies geschonden acht.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 *iuncto* artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG en van de artikelen 39/79 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1-

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 25.03.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de

betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine\ RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Ven/verende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van een afdoende motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist. Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privé leven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn nicht en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.”

2.4 Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet betreft, kan verwezen worden naar de bespreking in het eerste middel.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 84).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt in deze situatie zo dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoeker en zijn nichtje, opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

In het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”* (HvJ 5 september 2012, C- 83/11, *Rahman*, 32).

Artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet beschouwt als *“andere familieleden van een burger van de Unie”* *“de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2, van de vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst *“ten laste”* te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest *Rahman*, met name dat er sprake moet zijn van *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden”*, door aan te tonen dat er sprake is van een *“financiële afhankelijkheid”* of *“ernstige gezondheidsredenen”* (*“ten laste”*) of dat de betrokkene behoort tot het *“huishouden”* van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, met name dat het *“ander familielid”* in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van diens gezin, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De verzoeker wordt *in casu* een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als *‘ander familielid’* van een burger van de Unie geweigerd, omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat hij *“reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie”*. De verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel.

In deze omstandigheden kan het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen de verzoeker en zijn nichtje niet worden vastgesteld. De verzoeker, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft ook volledig in gebreke om alsnog een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Hij kan in dit verband niet volstaan met een verwijzing naar een huidige samenwoning in België.

Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging in dit verband diende of dient plaats te vinden. Bijgevolg kan de verzoeker ook niet

voorhouden dat aan de voorwaarden van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM moest worden voldaan.

Er blijkt verder ook niet dat de verzoeker zich ter ondersteuning van zijn aanvraag op grond van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet beriep op een beschermingswaardig privéleven in België, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op deze grond te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis. Ook hier blijkt dan ook niet dat een belangenafweging hieromtrent zich opdrong bij het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad stelt verder vast dat in de bestreden beslissing nog kan worden gelezen: *“Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”*

Een eenvoudige lezing van deze bestreden beslissing leert dus dat de gemachtigde de ingeroepen familieband in rekening heeft gebracht.

De Raad herhaalt dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts als dusdanig worden beschermd door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het is dus niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de verzoeker in weerwil van het voorgehouden gezins- of familieleven, waar de gemachtigde stelt dat de afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoeker en zijn nichtje wordt betwist. De verzoeker toont niet aan dat het door hem ingeroepen gezins- of familieleven als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Andermaal blijkt niet dat op dit punt een belangenafweging zich opdrong of opdringt.

Voor zover de verzoeker van oordeel is dat de bestreden verwijderingsbeslissing een inbreuk uitmaakt op zijn privéleven, merkt de Raad allereerst op dat in deze bestreden beslissing werd geduid dat de verzoeker een volwassene persoon is van wie mag worden verwacht dat hij ook een leven kan verderzetten in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en dit ondanks het precaire verblijf in België. De gemachtigde stelde dat nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. De verzoeker toont niet aan dat enig aspect bij deze beoordeling en belangenafweging ten onrechte niet in rekening is gebracht en evenmin dat hierbij kennelijk onredelijk werd gehandeld. Hij brengt geen concrete argumenten naar voor die maken dat niet in redelijkheid van hem kan worden verwacht dat hij terugkeert naar het herkomstland en daar zijn leven opnieuw opneemt. Er kan worden aangenomen dat de verzoeker is geboren en getogen in zijn land van herkomst, minstens ligt geen begin van bewijs van het tegendeel voor, zodat niet valt in te zien waarom hij zich niet opnieuw daar kan vestigen, te meer nu niet blijkt dat er tussen hem en zijn Nederlandse nicht een bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat. Er blijkt ook niet dat de verzoeker in zijn herkomstland geen andere familieleden en vrienden of kennissen meer heeft. Gelet op zijn leeftijd kan hij ook worden geacht een voldoende zelfredzaamheid te hebben. Hij kan via de moderne communicatiemiddelen contacten onderhouden met zijn nichtje in België en deze laatste kan hem op geregelde tijdstippen komen bezoeken in het land van herkomst. Nu niet blijkt dat de verzoeker op enig ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, blijkt ook niet dat hij een gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat hij in dit land een privéleven mocht uitbouwen.

De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). De verzoeker doet geen enkele moeite om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”* en die kunnen toelaten vast te stellen dat hem particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de

verwerende partij beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving.

In deze omstandigheden blijkt niet dat de gedane belangenafweging disproportioneel is. Er wordt geen enkel concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van de verzoeker.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van de motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

Artikel 7 van het Handvest luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Artikel 7 van het Handvest bevat dus rechten die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, zodat aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing *in casu* strijdt met artikel 8 van het EVRM. Derhalve kan evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest worden aangenomen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezins- en familieleven, vormt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM.

Uit de voorgaande bespreking in verband met artikel 8 van het EVRM volgt reeds dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden verwijderingsbeslissing het ingeroepen gezins- of familieleven in rekening heeft gebracht en dit op een zorgvuldige en redelijke wijze. De verwerende partij stelt in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verder vast dat de verzoekende partij geen minderjarige kinderen heeft in België en evenmin blijkt dat hij gezondheidsproblemen heeft. De verzoeker betwist deze vaststellingen niet. In deze omstandigheden blijkt geen schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van de verzoeker laat verder niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt andermaal niet.

De verzoeker voert nog de schending aan van artikel 51 van het Handvest, van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, maar hij laat volledig na uiteen te zetten waarom hij van mening is dat deze bepalingen zijn geschonden. Dit is onvoldoende om te kunnen spreken van een middel. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling is geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk. Het middel is verder ook onontvankelijk in zoverre de verzoeker zich andermaal beperkt tot een theoretische toelichting over het redelijkheidsbeginsel, zonder in (de hoofding van) het middel aan te geven dat hij dit beginsel ook geschonden acht en zonder in de verdere uiteenzetting van het middel concreet toe te lichten waarom dit beginsel dan is geschonden.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5 In een derde middel beroept de verzoeker zich op de schending van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG. Hij verwijst hierbij naar het arrest *Diallo*.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“DERDE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 10 VAN DE RICHTLIJN 2004/38 (ARREST DIALLO)

1.

In artikel 10, 1e lid van de Richtlijn 2004/38 oftewel de Burgerschapsrichtlijn wordt bepaald:

"Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" genoemd. [...]"

Het begrip "afgifte" houdt volgens het Hof van Justitie in dat een beslissing moet worden genomen én moet worden ter kennis gebracht vóór het verstrijken van de termijn van zes maanden (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo). Dit geldt volgens het Hof ook wanneer er een weigeringsbeslissing wordt genomen.

2.

In casu werd de verblijfsaanvraag door verzoeker - als familielid van een burger van de Unie - ingediend op 01.10.2018.

Dat betekent dat er vóór 01.04.2019 niet enkel een beslissing diende te worden genomen door verwerende partij, maar ook dat deze beslissing - ongeacht of ze positief of negatief was - diende ter kennis worden gebracht van verzoeker.

De bestreden beslissing werd genomen op 25.03.2019, t.t.z. vóór het verstrijken van de termijn van zes maanden, te rekenen vanaf 01.10.2018 (STUK 1).

Evenwel werd de weigeringsbeslissing pas ter kennis gebracht aan verzoeker op 02.04.2019, en dus na het verstrijken van de termijn van zes maanden (STUK 2).

Hierdoor wordt bijgevolg artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn én de rechtspraak van het Hof van Justitie geschonden.

Het middel is gegrond.”

2.6 Op 1 oktober 2018 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn nichtje Z.H. De bestreden weigeringsbeslissing werd genomen op 25 maart 2019, binnen de vooropgestelde termijn van zes maanden, maar werd pas op 2 april 2019 ter kennis gebracht aan verzoeker. Verzoeker is van mening dat, nu hem niet binnen de zes maanden na de aanvraag een beslissing ter kennis werd gebracht, hem een toelating tot verblijf dient te worden verstrekt.

In dit verband wordt erop gewezen dat artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet een omzetting is in het Belgische recht van artikel 10, eerste lid, van de Burgerschapsrichtlijn, dat stelt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest *Diallo* van 27 juni 2018 (C-246/17) verduidelijkt dat artikel 10, eerste lid, van de Burgerschapsrichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht. Op dit punt dient het betoog van verzoeker dus te worden bijgetreden. Verder stelde het Hof in dit arrest dat nationale regelingen geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van het Unierecht (punt 46) en dat de declaratoire aard van verblijfskaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht bevestigen (punt 49). Volgens het Hof verzet de Burgerschapsrichtlijn zich tegen een regeling waarin het uitblijven van een beslissing binnen de zes maanden na de aanvraag gelijkgesteld wordt met een goedkeuringsbesluit (punt 51). Het Hof oordeelt dat dergelijke regeling haaks staat op de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn voor zover deze het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor.

Deze interpretatie dient evenzeer te gelden in de thans voorliggende situatie van familiehereniging als ‘*ander familielid*’ van een burger van de Unie. De bepalingen van artikel 42 van de vreemdelingenwet dienen op gelijke wijze te worden toegepast, zoals ook duidelijk de bedoeling was van de Belgische

wetgever. Uit de bespreking van het eerste middel volgt bovendien reeds dat de artikelen 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet evenzeer een omzetting zijn van de Burgerschapsrichtlijn. Er kan verder bezwaarlijk worden aanvaard dat 'andere familieleden' zouden kunnen genieten van een meer voordelige regeling dan de gewone familieleden, terwijl het omgekeerde het geval is en de familiehereniging voor de 'andere familieleden' enkel moet worden vergemakkelijkt.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden om als 'ander familielid' van een burger van de Unie te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden. Uit de bespreking van het eerste middel volgt dat verzoeker deze vaststelling niet weerlegt. In deze omstandigheden blijkt dus niet dat de verzoeker alsnog, op grond van artikel 42 van de vreemdelingenwet, is toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden, om de enkele reden dat de beslissing hem niet binnen een termijn van zes maanden na de aanvraag ter kennis is gebracht. Een grond tot nietigverklaring van de bestreden beslissing is dan ook niet voorhanden. Minstens blijkt niet dat verzoeker een voldoende belang heeft bij zijn kritiek.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. MOONEN